

FUNG SIU CHING

Sławomir Oleszek,
Gdańsk, 2020

i przekaz sztuki południowego boksu

Fung Siu Ching to legendarna postać Weng Chun i Wing Chun kungfu. Urodził się w XIX wieku, ale brak jest możliwości ustalenia szczegółowej daty. O ile przyjąć, że zmarł w 1936 roku w wieku 73 lat, rokiem urodzenia byłby 1863. Niektóre źródła podają jednak sprzecznie, że zmarł w wieku 78 lat. Kwestia rozstrzygnięcia pozostaje więc w sferze niedających się zweryfikować spekulacji.

W przeciwieństwie do tego zagadnienia nie budzi wątpliwości, że w młodości pracował w salonie haftu kantońskiego o nazwie „Smok i Feniks”, gdzie szyto ręcznie i sprzedawano stroje arystokratyczne, operowe i okazjonalne. Tam dostrzegł go San Gam, aktor Opery Kantońskiej, który zaproponował mu zmianę zatrudnienia i przyłączenie się do wędrownych artystów śpiewaków, akrobatów oraz aktorów scen walki. Po uzyskaniu zgody od właściciela salonu został zaangażowany do obsługi technicznej przedstawień. Specyfika nowej profesji powodowała, że przemieszczał się z aktorami do oddalonych od siebie miejscowości, gdzie wystawiane były tradycyjne sztuki i pokazy.

Trupy aktorskie podróżowały szlakami wodnymi południowych Chin, co umożliwiały dżonki mieszkalne, na których przewożone były misternie utkane kostiumy, rekwizyty i broń służąca do odgrywania ról. Ta, na której podróżował Fung Siu Ching nie była taką samą jak wiele innych, gdyż należała do środowiska Hung Suen (紅船), które brało udział w ruchu niepodległościowym, umacniającym dążenia narodowościowe zmierzające do wyzwolenia Chin z jarzma dynastii Qing.

Mandżurowie podbili Chiny w 1644 r. obalając osłabioną dynastię Ming. Aż do XX w. prowadzili politykę izolacjonistyczną w sprawach międzynarodowych. W dekadach poprzedzających upadek ich rządów w roku 1912, doszło do agresywnej ingerencji państw Zachodu, które wywołały wojny opiumowe i bunt doprowadzając Cesarstwo do upokorzenia i podpisania niekorzystnych traktatów. Wprowadzony podstępem kolonializm i wyzysk, grabieże majątku oraz roszczenia terytorialne spowodowały opór Chińczyków wobec europejskich najeźdźców, których nazywano białymi diabłami albo długimi nosami. Przeciw nim inicjowane były zrywy bojowe, w których nie małą rolę odgrywali aktorzy z Czerwonych Dzonek i bokserzy ochotnicy, którzy rekrutowali się spośród praktyków chińskich sztuk walki. Do tego grona za sprawą San Gam'a dołączył też Fung Siu Ching, jednak w późniejszym okresie życia poszedł na „służbę rządową” i stał się kimś w rodzaju „łowcy nagród”. Zatrzymywał i aresztował różne osoby podejrzane o naruszanie prawa i porządku.

Najlepsze lata Fung Siu Ching'a związane z nauką kungfu przypadły na okres zanim mistrz San Gam zakończył drogę aktorską i zszedł na ląd. Zdobyta na dżonkach wiedza i umiejętności walki trafiły za jego pośrednictwem do rodzin Dong, Tang i Yuen. W wieku 70 lat nadal aktywnie nauczał Weng Chun (Wing Chun w zależności od pisowni) braci Yuen, Kai Shan'a i Chai Wan'a. Dla ciągłości praktyki zamieszkał w ich domu i uzyskał dożywotnie utrzymanie. Yuen Chai Wan, jako Ngyuen Te Cong rozpowszechnił jego styl w Wietnamie gdzie wyemigrował. Zachowały się też dane, że Fung Siu Ching uprawiał techniki południowego Shaolin, Hung Kuen i Ying Yee Kuen, znane szerzej pod mandaryńską nazwą Xing Yi Quan.

KUNG-FU Life